

Kun. Stasys Kazėnas

Tarp šitų paveikslų ir knygų man teko gyventi daugiau kaip metus nuo 1983-ųjų iki 1984-ųjų rudens gyvenome ir dirbome su Monsinjoru. Abu esame kilę iš vienos parapijos. Mano mama yra tarnavusi pas jo tėvus. Kai eidavau vaikystėje į bažnyčią, mes eidavome pro taip vadinamą Talačkų miškelį. Dabar kai pažiūriu – tai tik keliolika medžių, bet vaikui atrodė kažkas paslaptingo...

Iš tiesų – ir darbas su juo, ir bendrystė buvo paslaptinga. Daugeliui jį pažinojusiųjų turbūt nebuvo visiškai paprasta ir lengva suprasti, ką jis galvoja, kokie jo jausmai. Tie jausmai atsiskleisdavo tik tada, kai jis kalbėdavo apie tai, kas jam labai rūpi. Atsimenu, kad ne kartą yra kalbėjęs apie tą krikštyklą, jos projektus.

Monsinjurui buvo labai svarbu atsakomybė už žodžius, už veiksmus, tai labai vertino ir brangino. Atsimenu, vieną kartą išvažiavau į tėviškę tada buvusią vienintele parapijos mašina, „trečiu“ žiguliuku. Neapskaičiavau laiko, pasukau kitu keliu – Vabalninkas–Kupiškis ir matau, kad jau pamaldų laikas. Man reikia aukoti vakarines šv. Mišias. Atvykau be penkių minučių septintą vakaro. Matau, Monsinjoras vaikšto gražiai apsodintu takeliu, ir pamatęs, kad aš atvažiavau, ramiai nuėjo į bažnyčią. Nieko nesakė.

Nieko nesakė ir kai Gavėnios metu eidavo gerokai anksčiau į bažnyčią – į klausyklą. Tarsi mokė tu matai – aš einu pro tavo langus, aš tau duodu pavyzdį, tu gali elgtis kaip nori...

Dar vienas momentas kai išvažiavau iš Anykščių. Mes susėdom prie stalo – kartu valgydavom. Jis sako „Aš turiu savo automobilį, čia yra parapijos, mums dviejų nereikia. Šitą ketinu parduoti. Ar norėtum“. Supratau, kad parodė didžiulį pasitikėjimą. Žodžiai to neatspindi....

Kun. Stasys Kazėnas